

РЕШЕНИЕ

№ 3978

гр. София, 13.06.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, IX КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 31.05.2013 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Полина Якимова

ЧЛЕНОВЕ: Доброслав Руков

Диляна Николова

при участието на секретаря Ванюша Стоилова и при участието на прокурора Бончева, като разгледа дело номер **2406** по описа за **2013** година докладвано от съдия Доброслав Руков, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 63, пр. 2 от ЗАНН, във връзка с чл. 208 и следващите от АПК.

Делото е образувано по жалба на И. Д. Т., чрез адвокат Г. срещу решение /без номер и без дата/, постановено по наказателно от административен характер дело № 16819/2011 г. на Софийски Районен Съд – Наказателно отделение, 97 състав, с което е потвърдено наказателно постановление /НП/ № Р-10-850 от 18.07.2011 г., издадено от Зам. Председателя на Комисията за финансов надзор.

С посочено НП на касатора, на основание чл. 221, ал. 5 от Закона за публичното предлагане на ценни книжа /ЗППЦК/ административно наказание – „глоба” в размер на 20 000 лева за нарушение на чл. 114, ал. 1, т. 1, б. "б" от ЗППЦК.

В жалбата се твърди, че решението на СРС е неправилно и незаконосъобразно. Посочено е, че първоинстанционният съд не е обсъдил в съвкупност събраните доказателства, поради което е достигнал до погрешни изводи. Твърди се, че покупко-продажната цена на активите не е 2,9 %, както е приел съда, а 2,29 %. Изразеното в абсолютна стойност превишаването представлява 18 560 лева, поради което наложеното наказание в размер на 20 000 лева е явно несправедливо. Инвокирани са доводи, че съдът е следвало да обсъди обстоятелството дали са засегнати интересите на акционерите, което не е така, защото финансовите резултати на дружеството за следващата година са били по-добри. Според оспорвания вредни

последници в случая не са настъпили. Посочено е, че действията на Т. са в съответствие с взетото от съвета на директорите решение, поради което касаторът само формално е изпълнил волята на общото събрание. Общото събрание на акционерите е щяло да потвърди действията на Т. на 14.12.2012 г., но КФН изрично е забранила това и е образувала производство по налагане на принудителни административни мерки. Алтернативно се моли да се приеме, че случаят е маловажен и да се приложи чл. 28 от ЗАНН.

По време на проведеното по делото открито заседание, касаторът се представлява от адвокат Б., който поддържа жалбата.

Ответникът по касационната жалба, чрез юрисконсулт Г. оспорва жалбата. Допълнителни доводи са развити в писмени бележки.

Представителят на СГП счита жалбата по същество за неоснователна, поради което решението на СРС следва да се остави в сила.

Административен Съд С. – град, IX касационен състав, след като взе предвид и обсъди по отделно и в съвкупност наведените от касатора доводи, тези на пълномощника на ответника и на представителя на СГП и събраните в хода на първоинстанционното производство доказателства, намира за установено, от фактическа страна, следното:

За да постанови решението си районният съд е събрал писмени и гласни доказателства и въз основа на тях е установил обстоятелства, които са от значение за спора. Разпитан е актосъставителя, като дадените показания са намерили отражение в изясняването на фактическата обстановка.

Първоинстанционният съд е приел, че през месец декември 2010 г. длъжностни лица от КФН извършили документална проверка за спазване на разпоредбите на ЗППЦК от страна на [фирма]. Констатирано е, че И. Д. Т. в качеството му на изпълнителен директор на [фирма] е сключил на 10.02.2011 г. в [населено място] сделка за продажба на притежаваните дружествени дялове от капитала на [фирма] на [фирма], което също е представлявано от И. Д. Т.. За осъществяването на сделката Т. не е имал изричното съгласие на Общото събрание на акционерите на публично дружество [фирма]. Номиналната стойност на сделката е повече от 2 % от по-ниската стойност на активите съгласно последния одитиран или последния изготвен счетоводен баланс на дружеството и в нея участват заинтересувани лица. Действията на Т. са в противоречие с разпоредбата на чл. 114, ал. 1, т. 1, б. "б" от ЗППЦК.

За констатираното нарушение е съставен Акт за установяване на административно нарушение № Р-06-222/16.03.2010 г., връчен на същата дата на сочения за нарушител, който го е подписал без възражение.

В законоустановения тридневен срок са постъпили писмени възражения.

Въз основа на АУАН е издадено и процесното НП.

СРС, преценявайки събраните доказателства, е направил изводи за това, че административнонаказващият орган е приложил правилно закона, поради което е потвърдил оспореното НП.

Административен Съд С. – град, IX касационен състав, след като взе предвид и обсъди по отделно и в съвкупност наведените от страните доводи и събраните в хода на първоинстанционното производство доказателства, намира за установено, от фактическа страна и правна страна следното:

По допустимостта на жалбата: За постановяването на оспореното решение касаторът е

бил уведомен чрез изпращане на съобщение, получено на 11.01.2013 г. от Н. Д. – колега на касатора. Жалбата е подадена чрез СРС, като действията са предприети, чрез изпращането ѝ чрез пощенски оператор на 25.01.2013 г., т.е. в рамките на 14-дневния преклузивен срок по чл. 211, ал. 1 от АПК. Съдът е сезиран от надлежна страна и срещу съдебен акт, който е бил неблагоприятен за нея и следователно е подлежащ на оспорване. Във връзка с изложеното следва да се приеме, че жалбата е процесуално допустима и като такава следва да бъде разгледана.

Разгледана по същество, тя е неоснователна.

Районният съд е изследвал всички относими към спора обстоятелства, излагайки изключително подробни и задълбочени мотиви, чрез които е направена връзката между приетите за установени фактически обстоятелства и съответните правни изводи. Разпитан е актосъставителят и са обсъдени събраните писмени доказателства. Показания са разгледани в съвкупност с останалите са събрани доказателства. Направените от СРС изводи се споделят изцяло от настоящия състав на съда. Актът за установяване на административното нарушение е съставен, съгласно изискванията на ЗАНН. Фактическите констатации, описани в акта, не се опровергават от събраните по делото гласни и писмени доказателства. Същите, според състава на касационната инстанция са обсъдени подробно и в пълнота, което показва добро владение на законодателството, свързано с регулирането на механизмите на търговия и използването на финансови инструменти.

Касаторът не е ангажирал никакви други доказателства, които да оборят правните изводи на първоинстанционния съд. В касационната жалба са наведени същите оплаквания, както и пред СРС и те не могат да доведат до промяна нито на установените факти, нито в направените изводи.

Независимо, че в жалбата са развити пространни доводи за незаконосъобразността на процесното НП, по същество те са правно неоснователни. Касаторът на практика не оспорва извършването на нарушение, а релевира доводи за явна несправедливост на наказанието и прилагане на разпоредбата на чл. 28 от ЗАНН.

Последният довод е лишен от правна опора. Степента на обществена опасност, на едно и също административно нарушение е в пряка връзка с развитието на обществените отношения, които то накърнява, в даден исторически момент. Това означава, че тя не е нещо неизменно, поради което съобразно характера на това деяние и неговото отрицателно значение за държавното управление, линията на наказателната политика ще се насочи, към налагането на по-строги или по-леки наказания. Именно видът и размерът на наказанието се явяват проекция на тази политика. Те са функция на значимостта на нарушението за държавния ред и степента му на обществената опасност. В конкретно разглеждания случай, в чл. 221, ал. 5 от ЗППЦК е предвидено, че глобата за нарушение на чл. 114, ал. 1 е в размер от 20 000 до 50 000 лева. Посоченото наказание, изразяващо се в засягането на имуществената сфера на сочения за нарушител, е със значителен размер в сравнение с повечето наказания, предвидени в други закони. Очевидно волята на държавата е насочена, не само към това да предупреди и превъзпита нарушителят към спазване на установения правен ред, но най-вече към въздействие и предупреждение на други лица да не вършат подобни нарушения, предвид на значимостта на засегнатите, посредством нарушението елементи от реда на държавно управление. В случая е важна същността на засегнатите с противоправното деяние обществени отношения. Дружествата, които търгуват с акции са важна съставна част от финансовата система на всяка държава,

поради което тяхната дейност и управление се контролират стриктно от компетентните органи, натоварени с тези функции. В случай на неизпълнение на законовите или подзаконовите разпоредби, би могло да се създаде опасност за финансова стабилност на дружеството, която да засегне и други търговци на пазарите на ценни книжа. Многобройни са примерите в световен мащаб, когато подобни дружества са обявени в несъстоятелност, поради неефективното им и лошо управление, при което са нанесени значителни вреди на трети добросъвестни лица и на държавата. Чрез налагането на наказания – глоби на управляващите тези дружества физически лица и имуществени санкции на самите предприятия се цели същите да бъдат мотивирани да изпълняват задълженията си, свързани със спазването на финансовата дисциплина и установения в държавата правов ред.

На последно място, следва да се отбележи и неоснователността на твърдението, че Т. е изпълнявал решение на общото събрание на дружеството. Доказателства в тази връзка не са ангажирани, но дори това да беше така, същият е имал възможността да не изпълни това решение, след като с него се нарушават законови разпоредби.

Във връзка с направените разсъждения, съдът намира, че наказателното постановление е издадено от компетентен орган, при спазване на установената в закона форма и административно-производствените правила и при правилно приложение на съответните наказателни материални разпоредби, поради което е потвърдено с процесното решение на СРС.

Водим от горното и на основание чл. 221, ал. 2, пр. 1 от АПК, Административен Съд С. – град, IX касационен състав,

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА решение /без номер и без дата/, постановено по наказателно от административен характер дело № 16819/2011 г. на Софийски Районен Съд – Наказателно отделение, 97 състав.

Решението е окончателно.